

Segerhelgen

William drog filten närmare sin smala kropp. Det tunna tygstycket hade fransat sig, och de utstickande trådarna kittlade hans taniga armar. De armarna som en gång i tiden kunde lyfta, krama och vinka. Han huttrade till. Han lade sig ner på den malätna madrassen mitt på golvet. Han hade förut en varm och bekväm säng, men soldaterna hade förstört den under midsommarhelgen. Han huttrade igen, men denna gång var det inte på grund av kölden, utan av minnena. Minnena tillbaka på helgen som förändrade hans liv. Segerhelgen kallade de det för.

Varje midsommar så firar man. Man firar den idylliska svenska sommaren, med jordgubbstårta och midsommarstång. Denna midsommar var som alla andra. William och hans familj skulle äta middag tillsammans. Hans mamma Fatima hade bakat smörgåstårta och hans storebror glufsade i sig i en väldig fart. De brukade alltid fira tillsammans nere vid havet, hela släkten. Barnen hoppade runt som grodor, och de vuxna hoppade också runt efter några snapsar. Allt var som vanligt. Hittills, i alla fall. Horisonten som bredde sig ut framför dem blev mörkare. Himlen blev till en armé av arga moln, och några sekunder senare hade smörgåstårten blandats med ett kallt juniregn. Släkten skrockade: Vad är väl en midsommar utan dåligt väder?

William såg sig runt i rummet, ner på den fransade filten och den gamla madrassen. Det knackade på dörren. ”Kom in.” svarade han kort. Fatima gick in med mjuka steg. Hon höll i en skål. ”Jag värmdе buljong till dig.” William satte sig upp och tog emot den varma skålen som hans mor hade gett honom. Han log mot henne. ”Tack.” Hon log till svar. Hennes mörka ögon hade blivit mörkare sedan det hände. Det var snart fyra månader sedan. ”Jag ska ut och plocka äpplen nu. Drick upp din buljong. Vi ses sen.” Fatima började gå ut från rummet. När hon just skulle stänga dörren så öppnade William munnen. ”Mamma?” Fatima vände sig om och tittade på honom. ”Ja?” Han tittade tillbaka. Tittade på hennes glansiga, mörka hår uppsatt i en hård knut. Tittade på armbanden runt hennes smala handleder. Tittade på den skarpa näsan i hennes snälla ansikte. ”Det var inget.” sa han till slut.

Den midsommaraftonen för fyra månader sedan så hade William svårt att sova. Deras hus var fyllt av rester från den blöta middagen. William låg där i sin säng och stirrade upp i taket. Han tänkte på framtiden. Vad skulle han göra nu när han hade tagit studenten? Hans tankar blev tvärt avbrutna av rop utanför fönstret. Han reste sig upp, ställde sig vid fönsterblecket och tittade ut. Det var proppat med människor längst gatorna. Det var några kvinnor, men mest män. Många hade på sig blom-beprydda kransar. Ropen lät som slagord. ”Bevara Sverige svenskt! Bevara Sverige svenskt!” I början var händelsen mer som en fredlig demonstration, men medan månen klättrade upp på himlen så blev ropen argare. Fönster som slogs sönder och rädsla skrik hördes. William såg hur några män slog in hans grannes dörr, för att sedan springa in. Han hoppade bort från fönstret när han hörde ett pistolskott. Det tjocknade i hans hals. Vad är det som händer? Hans dörr öppnades och Fatima sprang in och tog hans hand. ”William. Vi måste gömma oss.” Han nickade och satte på sig ett par tofflor. Hon tog hans filt och ledde honom upp på vinden. ”Sätt dig här.” sa Fatima och nickade mot golvet. William satte sig ned på de hårda plankorna med filten runt sig. ”Din bror är inte hemma. Vi får vänta på honom. Vår familj måste vara försiktiga. Sedan september förra året så har det inte varit detsamma.” Hon tog ett djupt andetag. ”Vi är inte trygga längre.” fortsatte hon.

William ville egentligen bara se sin mammas ansikte en sista gång innan hon skulle ut. Man kunde inte veta säkert om hon skulle komma tillbaka igen. Det gick flera timmar och Fatima

var fortfarande inte hemma. Han visste att hon var tvungen att gå ut för att leta mat, allt hemma var slut, men han kände ändå en stark oro gnaga. Det var bara Fatima och William kvar. Hans pappa hade en ny familj i Tyskland och hans bror hade de inte sett sedan midsommarmiddagen. Han skulle ut med några vänner och kom aldrig hem.

De satt kvar uppe på vinden. Deras rädda andetag hade samma takt, samma skräckslagna tempo. Plötsligt hördes en ljudlig smäll på våningen under. De hade tagit sig in i deras hus. Möbler vältes, porslin kastades och tavlor blev neddragna. Fatima tog Williams hand. Deras andetag hade nu stannat av, de tordes inte andas, tänk om de skulle höra? De hörde hur de talade med varandra på nedervåningen: ”Det är ingen här.”, sa den första mannen. ”De måste ha dragit. Jävla vider.”, svarade den andra.

Det hade gått tre dagar. Fatima hade fortfarande inte kommit hem. William vågade sig fram till fönstret och tittade ut mellan gardinerna. Ingen Fatima syntes till. Gatorna var fortfarande täckta av glassplitter och gamla midsommarkransar som hade torkat och skrumpnat ihop. Ingen brydde sig längre. De ville att det skulle ligga kvar där. Man skulle påminnas om segerhelgen om man vågade sig ut. Han satte sig ned på madrassen igen. William visste vad som hade hänt. Det han senast hade ätit var buljongen som Fatima hade gett honom innan hon hade gett sig av. Han hade ingen kraft kvar. Filten han hade haft med sig uppe på vinden var nästan det enda han hade kvar, resten hade de förstört. Han drog upp den till näsan, fingrade på trådarna vid dess sida. Han hörde ytterdörren öppnas. Han stelnade till. Var det de? Han hörde steg i köket. Det lät som flera personer. Han hörde hur de närmade hans dörr. Dörren öppnades. Två välbekanta ansikten stod på andra sidan. Fatima och hans bror.

Tilly Jorlin